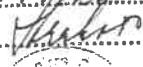

Vypraveno

dne 10. 3. 2015

PŘÍLOHA

Dodatečně anony
v souladu s
Ministr vnitra
Milan Chovanec

Toto rozhodnutí nabylo právní moci
dne: 17. 3. 2015
podpis:

MVCRP00WKA32

V Praze dne 17. 3. 2015
Č. j.: MV- 58805 - 5/VS- 2015

Naturalizace v České republice (GA15-07626S)
podle zákona č. 40/1993 Sb.

prac. č.: 0494r

Rozhodnutí

Ministr vnitra jako příslušný správní orgán dle § 152 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „správní řád“), rozhodl o včasném rozkladu, který podali manželé , nar. Rudovo - Bulharsko a roz. Mar. lojanovo -Bulharsko, oba státní občané Bulharska, trvale bytem (dále jen žadatelé“), proti rozhodnutí odboru všeobecné správy Ministerstva vnitra, (dále jen „Ministerstvo vnitra“), ze dne 17. 3. 2015, č.j.: VS-3056/835.3/2-2014, jímž nebylo podle ustanovení § 7 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb., o nabývání a pozbývání státního občanství České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon č. 40/1993 Sb.“), vyhověno jejich společné žádosti o udělení státního občanství České republiky, (dále jen „žádost“), t a k t o:

Podle § 152 odst. 5 písm. b) správního řádu se rozklad **z a m í t á.**

O d ů v o d n ě n í:

I.

Žadatelé požádali dne 23. 12. 2014 prostřednictvím Úřadu městské části Praha 4 o udělení státního občanství České republiky. Rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 17. 3. 2015 byla jejich společná žádost podle ustanovení § 7 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb. zamítnuta.

V životopise žadatelé uvedli, že do České republiky přicestovali v roce 1991, v dotazníku k žádosti žadatelka uvedla rok příjezdu 1990. Spolu s nimi žije v České republice od svých dvanácti let dcera Žadatelé v České republice podnikali v letech 1992 - 1996 na základě živnostenského listu v oblasti obchodu a služeb. V roce 1996 založili obchodní společnost s.r.o., jako rodinný podnik, působící zejména v oblasti dopravy a cestovního ruchu, ve které působí dosud a jsou jejími jedinými majiteli.

Ministerstvo vnitra usnesením ze dne 13. 10. 2014 podle § 64 odst. 1 písm. a) správního řádu řízení ve věci žádosti žadatelů přerušilo a zároveň je vyzvalo ve stanovené lhůtě podle § 45 odst. 2 správního řádu k odstranění nedostatků žádosti z

důvodu úplného a přesného zjištění skutkového stavu věci a prokázání splnění podmínek pro udělení státního občanství České republiky. Zároveň je informovalo o zahájení správního řízení o žádosti, a rovněž je vyrozumělo podle § 36 a § 38 správního řádu o jejich právu seznámit se s obsahem spisu včetně podání návrhů na doplnění a vyjádření se k podkladům rozhodnutí.

II.

V průběhu správního řízení bylo zjištěno, že žadatelé splňují podmínky stanovené v § 7 odst. 1 písm. a), c), a d) zákona č. 40/1993 Sb., neboť mají ke dni podání žádosti povolen trvalý pobyt na území České republiky více než pět let a převážně se zde zdržují. Výpisem z Rejstříku trestů doložili, že nebyli v posledních pěti letech pravomocně odsouzeni pro úmyslný trestný čin, a prokázali znalost českého jazyka.

Pokud jde o podmínku pro udělení státního občanství podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. b) zákona č. 40/1993 Sb., tj. podmínku prokázání pozbytí dosavadního státního občanství, s odkazem na ustanovení § 74 zákona č. 186/2013 Sb., o státním občanství České republiky a o změně některých zákonů (zákon o státním občanství České republiky), se pozbytí dosavadního státního občanství pro udělení státního občanství dnem účinnosti uvedeného zákona (1. 1. 2014) nevyžaduje.

Jak vyplývá z odůvodnění napadeného rozhodnutí i z dodatečně vyžádaných dokladů, bylo zjištěno, že žadatelé nesplňují podmínku stanovenou v § 7 odst. 1 písm. e) zákona č. 40/1993 Sb., neboť neplnili řádně své povinnosti vyplývající ze zvláštních předpisů upravujících veřejné zdravotní pojištění, tím, že po dobu sedmi let, včetně roku 2011, často hradili veřejné zdravotní pojištění opožděně, v důsledku čehož jim vznikalo penále, byť v rádech cca desítek korun. Žadatelka se dále v roce 2005 dopustila přestupku podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „cizinecký zákon“), opožděným oznámením změny čísla cestovního pasu v průkazu o povolení k trvalému pobytu, řešeném blokovou pokutou 500 Kč. Přípisem ze dne 29. 10. 2014 se žadatelka vyjádřila k porušení cizineckého zákona, s tím, že z důvodu velkého počtu žadatelů se jí opakovaně nepodařilo v časovém limitu změnu čísla pasu oznámit. Jednalo se u ní o jediný přestupek a uloženou pokutu uhradila.

III.

Rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 17. 3. 2015, č.j.: VS-3056/835.3/2-2014, byla žádost podle ustanovení § 7 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb. zamítnuta s odůvodněním, že vzhledem k tomu, že rozhodování o přijetí do státního svazku České republiky je dle české právní úpravy zcela na uvážení Ministerstva vnitra, jemuž je tato kompetence státem svěřena, zda toho kterého žadatele přijme do státního svazku či nikoliv, což v důsledku znamená, že na udělení státního občanství

není právní nárok i za předpokladu, že žadatel splňuje zákonné podmínky stanovené v § 7 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb., tím spíše mu nemusí být vyhověno v případě, že nesplňuje některou z podmínek, která mu nebyla prominuta. Ministerstvo vnitra k prominutí splnění podmínky stanovené v § 7 odst. 1 písm. e) zákona č. 40/1993 Sb. nepřistoupilo, neboť kromě výše uvedeného přestupku žadatelky na úseku cizineckého režimu, žadatelé dále neplnili své povinnosti vyplývající ze zvláštních právních předpisů na úseku veřejného zdravotního pojištění, neboť v průběhu uplynulých let hradili zdravotní pojištění opožděně, v důsledku čehož jim vzniklo penále, byť i ne velkého rozsahu. Na základě posouzení žádosti ve výše uvedeném kontextu Ministerstvo vnitra rozhodlo, neudělit žadatelům státní občanství České republiky.

IV.

Proti zamítavému rozhodnutí podali žadatelé včasný rozklad. V něm rekapituluje důvody pro zamítnutí žádosti, spočívající v nesplnění podmínky stanovené v § 7 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb., a uvádějí, že obě pochybení jak v oblasti veřejného zdravotního pojištění, tak na úseku cizineckého zákona lze podle ustanovení § 11 odst. 4 zákona č. 40/1993 Sb. prominout, neboť šlo dle jejich názoru o pochybení marginálního charakteru. K tomu dodávají, že vždy dodržovali právní řád České republiky dle nejlepšího vědomí a svědomí a snažili se plnohodnotně začlenit do české společnosti, což se jim, jak věří, zdárně podařilo.

Součástí rozkladu jsou dvě přílohy - vyjádření žadatelů k platbám zdravotního pojištění s fotokopiemi částí vyúčtování zdravotního pojištění, které lze podle jejich obsahu označit za podrobnější odůvodnění jejich žádosti o prominutí splnění podmínky stanovené v § 7 odst. 1 písm. e) zákona č. 40/1993 Sb.

V.

O rozkladu proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně rozhoduje podle § 152 odst. 2 a 3 správního řádu ministr vnitra na základě návrhu rozkladové komise. Rozklad posoudila rozkladová komise ministra vnitra.

Podle § 89 odst. 2 správního řádu ministr vnitra přezkoumal soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy a neshledal v postupu Ministerstva vnitra takové pochybení, které by vedlo ke změně či zrušení napadeného rozhodnutí.

Ministr vnitra předem konstatuje, že státní občanství je jedním ze základních atributů, na jejichž základě je založena existence každého moderního svrchovaného státu. Mezinárodní právo všeobecně uznává pravidlo, že je vnitřní záležitostí každého státu, jakým způsobem upraví ve svém právním řádu způsoby nabývání a pozbývání státního občanství. Haagská úmluva o některých otázkách střetu zákonů o státním občanství z roku 1930, ačkoliv nevstoupila nikdy v platnost, je pokládána

za shrnutí mezinárodního obyčejového práva a stanoví, že je věcí každého státu určit podle vlastního práva, kdo jsou jeho občané. Tento nezpochybnitelný princip při respektování zásad vyplývajících z obyčejového mezinárodního práva, mezinárodních smluv a všeobecně uznávaných právních zásad v oblasti státního občanství, napomáhá státu chránit jeho suverenitu, bezpečnost a integritu a je v současné době všeobecně přijímán.

Na udělení státního občanství není právní nárok, a to ani za předpokladu, že osoba žádající o udělení státního občanství České republiky splňuje všechny podmínky stanovené zákonem č. 40/1993 Sb. Česká republika ve svém právním řádu stanovila podmínky pro vznik státoobčanského vztahu. V případech, kdy tento vztah nevzniká ze zákona, ale na základě rozhodnutí orgánu státu, má tento orgán nezadatelné právo rozhodnout, zda určité osobě státní občanství udělí či nikoliv.

Ministr vnitra dále odkazuje na Evropskou úmluvu o státním občanství, která byla vyhlášena pod č. 76/2004 Sb. m. s. (dále jen „Evropská úmluva“). Vysvětlující zpráva k čl. 2 Evropské úmluvy, kterou vypracoval Výbor expertů Rady Evropy pro státní občanství (CJ-NA), uvádí, že zúčastněný stát může stanovit podmínky pro naturalizaci, zejména pokud jde o integraci osob, které o přijetí do státoobčanského svazku žádají. Musí být zřejmé, že integrace takové osoby ve společnosti dosáhla vysokého stupně. Není hodnoceno pouze formální plnění podmínek uvedených v zákoně č. 40/1993 Sb., nýbrž je v rámci správního uvážení zkoumána existence skutečného vztahu (genuine link) této osoby k zemi, která o přijetí do jejího státního svazku usiluje.

V čl. 3 Evropské úmluvy „Působnost státu“ je uvedeno, že udělení státního občanství České republiky na žádost fyzické osoby (cizince) je výrazem svrchované státní suverenity. Není tedy pochyb o tom, že každý suverénní stát má právo stanovit podmínky, za kterých mohou fyzické osoby (cizinci) nabýt jeho státního občanství, a že je zcela ve sféře volného uvážení dotčeného státu, zda cizinci bude státní občanství uděleno či nikoliv.

K obsahu podaného rozkladu ministr vnitra konstatuje, že v něm nejsou uvedeny žádné nové skutečnosti, které by nebyly známy před vydáním napadeného rozhodnutí. Ministr vnitra proto dále v plném rozsahu odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, s nímž se ztotožňuje.

Ministr vnitra zdůrazňuje, že Ministerstvo vnitra každou žádost posuzuje individuálně, řádně, důkladně a z více hledisek. Ministr vnitra má za to, že Ministerstvo vnitra postupovalo v tomto správním řízení v souladu s právními předpisy. Předloženou žádostí se zabývalo odpovědně, a to v úzké součinnosti s žadatelem, jako účastníky správního řízení.

Ministr vnitra rovněž zdůrazňuje, že z pohledu mezinárodního práva je zcela nepochybné, že status trvalého pobytu naprosto dostatečným způsobem zajišťuje zcela adekvátní podmínky pro život žadatelů na území České republiky, a že na udělení státního občanství nelze pohlížet jako na nárokový krok, ke kterému má nevyhnutelně dojít po uplynutí jisté doby trvalého pobytu v České republice.

Na základě výše uvedeného ministr vnitra proto rozhodl, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí se podle ustanovení § 91 odst. 1 správního řádu ve spojení s ustanovením § 152 odst. 4 správního řádu nelze odvolat.

ministr vnitra

